

π ρ ι ν

εκατόν τριάντα έξι μέρες πριν

ΤΗΝ ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΠΡΙΝ ΑΦΗΣΩ την οικογένειά μου και τη Φλόριντα και την υπόλοιπη ασήμαντη ζωή μου, προκειμένου να φοιτήσω οικότροφος σε σχολείο της Αλαμπάμα, η μητέρα μου επέμενε να μου οργανώσει ένα αποχαιρετιστήριο πάρτι. Το να πω ότι διατηρούσα χαμηλές προσδοκίες για το πάρτι αυτό μάλλον δεν επαρκεί για να περιγράψει την κατάσταση. Παρόλο που ουσιαστικά υποχρεώθηκα να προσκαλέσω όλους τους «φίλους από το σχολείο», δηλαδή όλα εκείνα τα αλλού γι' αλλού άτομα από τη θεατρική ομάδα και το μάθημα της γλώσσας, τα σπαστικά μαζί με τα οποία καθόμουν από κοινωνική αναγκαιότητα στη σπηλαιώδη καφετέρια του δημόσιου σχολείου μου, ήξερα ότι δεν επρόκειτο να έρθουν. Παρ' όλα αυτά, η μητέρα μου ήταν επίμονη, παραδομένη πλήρως στην ψευδαίσθηση πως όλα αυτά τα χρόνια είχα κατορθώσει να της κρατήσω κρυφό το πόσο δημοφιλής ήμουν. Ετοίμασε ένα μικρό βουνό από πάστα αγκινάρας. Στόλισε το καθιστικό μας με πράσινες και κίτρινες γιρλάντες, τα χρώματα του καινούριου μου σχολείου. Αγόρασε δύο ντουζίνες από εκείνους τους κυλίνδρους που τους σπας και πετάγονται από μέσα κομφετί και τους τοποθέτησε περιμετρικά του τραπεζιού στο σαλόνι μας.

Κι όταν έφτασε εκείνη η τελευταία Παρασκευή, όταν κοντεύαμε να ολοκληρώσουμε το μάζεμα των πραγμάτων που θα έπαιρνα μαζί μου, κάθισε με τον πατέρα μου κι εμένα στον καναπέ του καθιστικού, στις 4:56, και περίμενε υπομονετικά την άφιξη του πλήθους που θα αποχαιρετούσε τον Μάιλς. Το πλήθος αυτό αποτελούνταν από δύο άτομα ακριβώς: τη Μαίρη Λόσον, μια μικρο-

καμωμένη ξανθιά με παραλληλόγραμμα γυαλιά, και το ευτραφές (για να το θέσω κατά το δυνατόν ευγενικά) αγόρι της, τον Γουίλ.

«Γεια, Μάιλς», είπε η Μαίρη ενώ καθόταν.

«Γεια», ανταπέδωσα.

«Πώς τα πέρασες το καλοκαίρι;» ρώτησε ο Γουίλ.

«Καλά. Εσύ;»

«Καλά. Ανεβάσαμε το *Jesus Christ Superstar*. Εγώ βοήθησα με τα σκηνικά. Η Μαίρη ανέλαβε το φωτισμό», είπε ο Γουίλ.

«Ωραία φάση». Έγνεψα καταφατικά, σαν να ήμουν σε θέση να εκτιμήσω πλήρως τη συνεισφορά τους, και κάπου εκεί εξαντλήθηκαν τα θέματα προς συζήτηση. Θα μπορούσα βέβαια να είχα κάνει κάποια επιπλέον ερώτηση σχετικά με το *Jesus Christ Superstar*, με τη μόνη διαφορά ότι, πρώτον, δεν είχα ιδέα τι ήταν, δεύτερον, δε με ενδιέφερε να μάθω και, τρίτον, ουδέποτε υπήρξα αυτό που λέμε άσος στο να κουβεντιάζω περί ανέμων και υδάτων. Η μητέρα μου όμως είναι ικανή να συζητάει για κάτι τέτοια θέματα με τις ώρες, έτσι αποφάσισε να παρατείνει την αμηχανία κάνοντάς τους ερωτήσεις για τις πρόβες, για το πώς είχε πάει η παράσταση, καθώς και για το αν σημείωσε επιτυχία.

«Καλά πήγε, φαντάζομαι», απάντησε η Μαίρη. «Ήρθε πολύς κόσμος, φαντάζομαι». Η Μαίρη ανήκε σ' εκείνη την κατηγορία των ανθρώπων που φαντάζονταν πολύ.

Τελικά, ο Γουίλ είπε: «Λοιπόν, εμείς περάσαμε έτσι για λίγο, να πούμε ένα αντίο. Πρέπει να γυρίσω τη Μαίρη στο σπίτι της πριν από τις έξι. Καλά να περάσεις στο καινούριο σχολείο, Μάιλς».

«Ευχαριστώ», απάντησα ανακουφισμένος. Το μόνο πράγμα που είναι χειρότερο του να οργανώσεις πάρτι στο οποίο δεν πατάει ψυχή είναι να οργανώσεις πάρτι στο οποίο εμφανίζονται μόνον δύο απερίγραπτα, απύθμενα αδιάφορα άτομα.

Κάπως έτσι έφυγαν, οπότε κάθισα κι εγώ μαζί με τους γονείς μου χαζεύοντας τη σβηστή οθόνη της τηλεόρασης, που μου ερχόταν να την ανοίξω, αλλά ήξερα ότι δε θα ήταν σωστό. Ένωθα και τους δυο τους να με κοιτάζουν, σαν να περίμεναν να μπήξω τα κλά-

ματα ή τέλος πάντων κάποια αντίδραση, λες και δεν ήξερα από την πρώτη στιγμή πως το πράγμα θα είχε αυτή ακριβώς την κατάληξη. Κι όμως, το *ήξερα*. Διαισθανόμουν τον οίκτο τους την ώρα που έτρωγαν την πάστα αγκινάρας χρησιμοποιώντας τα πατατάκια που προοριζόνταν για τους ανύπαρκτους φίλους μου, όμως οι ίδιοι είχαν περισσότερη ανάγκη αυτό τον οίκτο απ' ό,τι εγώ: δεν ήμουν απογοητευμένος. Οι προσδοκίες μου είχαν επιβεβαιωθεί στο ακέραιο.

«Αυτός είναι ο λόγος που θέλεις να φύγεις, Μάιλς;» ρώτησε η μητέρα μου.

Το σκέφτηκα για λίγο, φροντίζοντας να μην την κοιτάξω. «Ε... όχι», είπα.

«Εντάξει. Και τότε γιατί;» συνέχισε εκείνη. Δεν ήταν η πρώτη φορά που έθετε τη συγκεκριμένη ερώτηση. Η μητέρα μου δεν πετούσε τη σκούφια της για να μ' αφήσει να πάω οικότροφος, κι αυτό ήταν κάτι που δεν το είχε κρύψει.

«Για μένα το κάνεις;» θέλησε να μάθει ο πατέρας μου. Είχε φοιτήσει κι εκείνος στο Κάλβερ Κρικ, το οικοτροφείο στο οποίο επρόκειτο να πάω, όπως άλλωστε και οι δύο αδερφοί του, καθώς και όλα τα παιδιά τους. Νομίζω πως του άρεσε η σκέψη ότι θα ακολουθούσα τα βήματά του. Οι θείοι μου μάλιστα μου είχαν πει ένα σωρό ιστορίες σχετικά με το πόσο δημοφιλής ήταν ο πατέρας μου στο σχολείο, ο οποίος, εκτός του ότι ήταν μέγας σαματατζής, έσκιζε σε όλα τα μαθήματα. Αυτό μου ακουγόταν καλύτερο σε σχέση με τη ζωή που είχα στη Φλόριντα. Όμως όχι, δεν το έκανα για τον πατέρα μου. Όχι ακριβώς δηλαδή.

«Μισό λεπτό», είπα. Πήγα στο γραφείο του πατέρα μου και βρήκα το αντίτυπο της βιογραφίας του Φρανσουά Ραμπελέ που είχε εκεί. Μου άρεσε να διαβάζω τις βιογραφίες πνευματικών ανθρώπων, ακόμη κι αν (όπως συνέβαινε στην περίπτωση του μεσιέ Ραμπελέ) δεν είχα διαβάσει ποτέ κάποιο από τα έργα τους. Φυλλομέτρησα το βιβλίο προς το τέλος και εντόπισα τη φράση που ήταν σημειωμένη με μαρκαδόρο («ΠΟΤΕ ΜΗ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΕΙΣ ΜΑΡΚΑΔΟΡΟ ΠΑΝΩ ΣΤΑ ΒΙΒΛΙΑ ΜΟΥ»), μου είχε πει ο πατέρας

μου, ένα εκατομμύριο φορές. Όμως πώς αλλιώς θα καταφέρεις να βρεις αυτό που ψάχνεις;).

«Λοιπόν, αυτός εδώ ο τύπος», είπα όρθιος στην πόρτα του καθιστικού. «Ο Φρανσουά Ραμπιλέ. Ένας λόγιος. Τα τελευταία του λόγια ήταν “Πηγαίνω να αναζητήσω ένα Μεγάλο Ίσως”. Αυτός είναι ο λόγος που φεύγω. Έτσι ώστε να μη χρειαστεί να περιμένω μέχρι να πεθάνω για να αρχίσω να αναζητώ το Μεγάλο Ίσως».

Αυτό αποδείχτηκε αρκετό για να σωπάσουν. Αναζητούσα το Μεγάλο Ίσως, κι οι γονείς μου γνώριζαν πολύ καλά, όπως κι εγώ άλλωστε, ότι δεν επρόκειτο να το βρω κάνοντας παρέα με άτομα όπως ο Γουίλ και η Μαίρη. Ξανακάθισα στον καναπέ, ανάμεσα στη μητέρα μου και τον πατέρα μου, οπότε ο πατέρας μου πέρασε το μπράτσο του γύρω από τους ώμους μου και μείναμε έτσι, αμίλητοι, καθισμένοι μαζί στον καναπέ, για πολλή ώρα, ώσπου μου φάνηκε εντάξει να ανοίξω την τηλεόραση. Ύστερα φάγαμε πάστα αγκινάρας για βραδινό και παρακολούθησαμε το History Channel. Για αποχαιρετιστήριο πάρτι οφείλω να ομολογήσω πως θα μπορούσε να είχε εξελιχθεί πολύ χειρότερα.

εκατόν είκοσι οκτώ μέρες πριν

ΣΤΗ ΦΛΟΡΙΝΤΑ ΕΙΧΕ ΚΑΜΠΟΣΗ ΖΕΣΤΗ, το δίχως άλλο, και υγρασία. Έκανε τόση ζέστη, που τα ρούχα κολλούσαν πάνω σου λες και ήταν φτιαγμένα από μονωτική ταινία, ο ιδρώτας έσταζε σαν δάκρυα από το μέτωπο κι έπεφτε στα μάτια σου. Τέτοια ζέστη όμως έκανε μόνο έξω, κι εγώ σε γενικές γραμμές έξω κυκλοφορούσα μονάχα για να πάω από το ένα μέρος με κλιματισμό στο επόμενο.

Το περιβάλλον αυτό λοιπόν δε με προετοίμασε για εκείνη τη μοναδική μορφή ζέστης που συναντά κανείς είκοσι τέσσερα χιλιόμετρα νότια του Μπέρμιγχαμ, στην Πολιτεία της Αλαμπάμα, και συγκεκριμένα στο Προπαρασκευαστικό Σχολείο Κάλβερ Κρικ.

Το τζιπ των γονιών μου ήταν σταθμευμένο στο γρασίδι, λίγα μόλις μέτρα παραδίπλα από τον κοιτώνα μου. Δωμάτιο 43. Όμως κάθε φορά που έκανα εκείνα τα λιγοστά βήματα, από και προς το αυτοκίνητο, προκειμένου να ξεφορτώσω τα πράγματά μου, που πλέον φάνταζαν υπερβολικά πολλά, ο ήλιος διαπερνούσε καυτός τα ρούχα μου και συναντούσε την επιδερμίδα μου με μια φαρμακερή ένταση που με έκανε πραγματικά να φοβηθώ την κόλαση.

Μια και βάλουμε όλοι από ένα χεράκι, η μητέρα μου, ο πατέρας μου κι εγώ, δε χρειαστήκαμε παρά λίγα λεπτά για να ξεφορτώσουμε το αυτοκίνητο, όμως το δωμάτιό μου στον κοιτώνα –το οποίο δε διέθετε κλιματισμό, αν και ευτυχώς δεν το χτυπούσε κατευθείαν ο ήλιος– ελάχιστα πιο δροσερό ήταν. Το δωμάτιο με εξέπληξε: εγώ φανταζόμουν παχιά μοκέτα, τοίχους επενδυμένους με ξύλο, βικτοριανά έπιπλα. Αν εξαιρέσει κανείς τη μία και μοναδική πολυτέλεια που πρόσφερε –δικό του μπάνιο–, βρέθηκα αντιμετώπος με ένα κουτί. Τοίχοι φτιαγμένοι από τοιμεντόλιθους καλυμμένους με βαριά στρώματα λευκής μπογιάς κι ένα πάτωμα από πράσινα και λευκά πλαστικά πλακάκια σε καρό σχέδιο, έτσι που ο χώρος έφερνε περισσότερο σε νοσοκομείο παρά στο δωμάτιο των ονείρων μου. Μία κουκέτα από αβερνίκωτο ξύλο και συνθετικά στρώματα ήταν κολλημένη στο πίσω παράθυρο. Τα γραφεία, τα ντουλάπια και τα ράφια ήταν όλα βιδωμένα στους τοίχους προκειμένου να αποτραπεί ο όποιος αυτοσχεδιασμός στη διαρύθμιση του χώρου. *Κι από πάνω, να μην έχει κλιματισμό.*

Κάθισα στο κάτω κρεβάτι ενόσω η μητέρα μου άνοιγε το μπαούλο, έβγαζε από μέσα κάμποσες βιογραφίες, εκείνες που είχε συμφωνήσει να αποχωριστεί ο πατέρας μου, και τις αράδιαζε στα ράφια.

«Μπορώ και μόνος μου να ξεπακετάρω, μαμά», διαμαρτυρήθηκα ευγενικά. Ο πατέρας μου σηκώθηκε. Ήταν έτοιμος να φύγει.

«Άσε να σου στρώσω το κρεβάτι τουλάχιστον», είπε η μητέρα μου.

«Όχι, δεν πειράζει. Μπορώ και μόνος μου. Δεν υπάρχει πρόβλημα». Το είπα αυτό γιατί, πολύ απλά, δε γίνεται να αναβάλλεις για πάντα κάτι τέτοιες αποφάσεις. Κάποια στιγμή, τραβάς με τη μία το λευκοπλάστη και πονάς, αλλά έχεις ξεμπερδέψει και αισθάνεσαι ανακούφιση.

«Αχ, Θεέ μου, θα μας λείψεις», είπε ξαφνικά η μητέρα μου, διασχίζοντας το ναρκοπέδιο από βαλίτσες για να φτάσει στο κρεβάτι. Σηκώθηκα και την αγκάλιασα. Πλησίασε κι ο πατέρας μου, οπότε αγκαλιαστήκαμε κατά κάποιο τρόπο όλοι μαζί. Εν τω μεταξύ, έβραζε ο τόπος κι όλοι μας κολυμπούσαμε στον ιδρώτα, άρα δε μας έπαιρνε να μείνουμε αγκαλιασμένοι για πάρα πολύ. Ήξερα πως κανονικά έπρεπε να δακρύσω, όμως είχα ζησει δεκάξι χρόνια μαζί με τους γονείς μου, επομένως καιρός μας ήταν για ένα δοκιμαστικό χωρισμό.

«Μην ανησυχείτε». Χαμογέλασα. «Θα μάθω τη λαλιά των ντόπων στο πιτς φιτίλι, μωρ' αδερφάκι μου». Η μητέρα μου γέλασε.

«Μην κάνεις καμιά ανοησία», είπε ο πατέρας μου.

«Εντάξει».

«Ούτε ναρκωτικά. Ούτε ποτό. Ούτε τσιγάρο». Ως απόφοιτος του Κάλβερ Κρικ, εκείνος είχε κάνει ήδη όλα τα πράγματα που εγώ ακουστά είχα μόνο: τα κρυφά πάρτι, τις πηλάδες στα χωράφια με τα στάχια (μονίμως γκρίνιαζε πως, στην εποχή του, το σχολείο ήταν αρρένων), ναρκωτικά, ποτά και τσιγάρα. Ταλαιπωρήθηκε αρκετά για να κόψει τελείως το κάπνισμα, όμως πλέον οι μαγκιές και οι αλητείες ανήκαν οριστικά στο παρελθόν.

«Σ' αγαπώ», είπαν και οι δύο ταυτόχρονα. Αν και ήταν κάτι που έπρεπε να ειπωθεί, οι λέξεις εκείνες έκαναν την όλη κατάσταση αφόρητα άβολη, όπως όταν βλέπεις τους παππούδες σου να φιλιούνται.

«Κι εγώ σας αγαπώ. Θα τηλεφωνώ κάθε Κυριακή». Τα δωμάτια μας δε διέθεταν τηλέφωνο, όμως οι γονείς μου είχαν ζητήσει να με βάλουν σε δωμάτιο κοντά σε ένα από τα πέντε καρτοτηλέφωνα που υπήρχαν στο Κάλβερ Κρικ.

Με αγκάλιασαν ξανά –πρώτα η μητέρα μου, μετά ο πατέρας

μου— και η σεμνή τελετή έλαβε τέλος. Από το πίσω παράθυρο τους είδα να ακολουθούν το στριφογυριστό δρόμο που οδηγούσε στην έξοδο. Ίσως έπρεπε να είχα αισθανθεί μια κάποια γλυκερή, τρυφερή θλίψη. Βασικά όμως ήθελα να δροσιστώ, έτσι πήρα τη μιά από τις καρέκλες των γραφείων και κάθισα λίγο παραέξω από την πόρτα μου, στη σκιά του γείσου της στέγης, περιμένοντας το αεράκι που δε φύσηξε ποτέ. Η ατμόσφαιρα έξω από το δωμάτιο ήταν εξίσου βαριά και πνιγηρή όπως και μέσα. Έριξα μια ματιά ολόγυρα, στο καινούριο μου περιβάλλον: έξι μονώροφα κτίρια, με δεκάξι δωμάτια το καθένα, σχημάτιζαν ένα εξάγωνο γύρω από μια μικρή κυκλική έκταση με γρασίδι. Έμοιαζε με υπερμέγεθες παλιό μοτέλ. Παντού αγόρια και κορίτσια αγκαλιάζονταν και χαμογελούσαν και περπατούσαν μαζί. Έτρεφα την αμυδρή ελπίδα πως κάποιος θα με πλησίαζε και θα μου μιλούσε. Φαντάστηκα το διάλογο:

«Γεια. Πρώτη σου χρονιά εδώ;»

«Ναι. Ναι. Από τη Φλόριντα είμαι.»

«Ωραία. Θα είσαι μαθημένος στη ζέστη λοιπόν.»

«Σε αυτή τη ζέστη δε θα μπορούσα να είμαι μαθημένος ακόμη κι αν είχα έρθει από τον Άδη», θα αστεεινόμουν. Θα έκανα καλή πρώτη εντύπωση. *Μεγάλε, έχει γούστο. Αυτός ο τύπος, ο Μάιλς, είναι έξω καρδιά.*

Κάτι τέτοιο δε συνέβη φυσικά. Τα πράγματα δεν έρχονται ποτέ όπως τα φαντάζομαι.

Βαριεστημένος, επέστρεψα στο δωμάτιο, έβγαλα το πουκάμισό μου, ξάπλωσα στο ποτισμένο από τη λάβρα πλαστικό του κάτω στρώματος κι έκλεισα τα μάτια. Δε βίωσα ποτέ την αναγέννηση που έρχεται με τη βάρφτιση, τα κλάματα και όλα τα σχετικά, πάντως δε νομίζω πως η αίσθηση θα ήταν πολύ καλύτερη από το να γεννιέσαι ξανά ως ένας τύπος με άγνωστο παρελθόν. Ο νους μου πήγε στους ανθρώπους για τους οποίους είχα διαβάσει —τον Τζον Φ. Κένεντι, τον Τζέιμς Τζόις, τον Χάμφρεϊ Μπόγκαρτ— και είχαν φοιτήσει οικότροφοι σε σχολεία, καθώς και στις περιπέτειές τους — ο Κένεντι, για παράδειγμα, τρελαινόταν να σκαρώνει φάρσες.

Αναλογίστηκα το Μεγάλο Ίσως, τα πράγματα που θα μπορούσαν να συμβούν, τους ανθρώπους που θα μπορούσα να γνωρίσω, ποιος θα ήταν ο συγκάτοικός μου (είχα λάβει πριν από μερικές εβδομάδες μια επιστολή η οποία ανέφερε το όνομά του, Τσιπ Μάρτιν, χωρίς καμία άλλη πληροφορία όμως). Όποιος κι αν ήταν αυτός ο Τσιπ Μάρτιν, ευχόμουν ολόψυχα να διαθέτει ολόκληρο οπλοστάσιο από ανεμιστήρες, γιατί εγώ δεν είχα φέρει ούτε έναν κι εν τω μεταξύ αισθανόμουν ήδη τον ιδρώτα μου να σχηματίζει μια λιμνούλα πάνω στο πλαστικό στρώμα, πράγμα που με αηδίασε τόσο πολύ ώστε έπαψα να σκέφτομαι και σηκώθηκα για να βρω καμιά πετσέτα, για να τον σκουπίσω. Και τότε σκέφτηκα: *Λοιπόν, πριν από την περιπέτεια, προηγείται το ξεπακετάρισμα.*

Κατάφερα να κολλήσω με ταινία έναν παγκόσμιο χάρτη στον τοίχο και να βάλω τα περισσότερα ρούχα μου στα συρτάρια, προτού παρατηρήσω ότι ο καυτός, υγρός αέρας έκανε ακόμη και τους τοίχους να ιδρώνουν, οπότε αποφάσισα πως εκείνη δεν ήταν η κατάλληλη στιγμή για χειρωνακτική εργασία. Εκείνη ήταν η κατάλληλη στιγμή για ένα απολαυστικά κρύο ντους.

Στο μικρό μπάνιο υπήρχε ένας πελώριος ολόσωμος καθρέφτης πίσω από την πόρτα, επομένως ήταν αδύνατο να αποφύγω το είδωλο του γυμνού εαυτού μου καθώς έσκυβα για να ανοίξω το ρουμπινέ της ντουζιέρας. Πάντοτε μου έκανε εντύπωση το πόσο λιγνός ήμουν: τα λεπτά χέρια μου δεν έμοιαζαν να μεγαλώνουν ιδιαίτερα καθώς εκτείνονταν από τον καρπό στον ώμο μου, από το στήθος μου απουσίαζε κάθε ίχνος λίπους ή μυών. Αισθάνθηκα αμηχανία κι αναρωτήθηκα αν θα μπορούσε να γίνει κάτι για τον καθρέφτη. Παραμέρισα τη σκέτη λευκή κουρτίνα της ντουζιέρας και τρύπωσα μέσα.

Δυστυχώς το ντους μάλλον είχε σχεδιαστεί για κάποιον που είχε ύψος ένα και δέκα, με αποτέλεσμα το κρύο νερό να με βρίσκει χαμηλά στα πλευρά, με όλη τη δύναμη μιας βρύσης που στάζει. Για να βρέξω το πρόσωπό μου, που ήταν μούσκεμα στον ιδρώτα, αναγκάστηκα να ανοίξω τα πόδια μου και να κάνω αρκετά βαθύ κάθισμα. Ήμουν βέβαιος ότι ο Τζον Φ. Κένεντι (ο οποίος, σύμφωνα με

τη βιογραφία του, είχε ύψος ένα μέτρο και ογδόντα τρία εκατοστά, ακριβώς όσο κι εγώ) δεν ήταν αναγκασμένος να κάθεται *ανακούρ-κουδα* στο δικό του σχολείο. Όχι, εδώ το πράγμα ήταν τελείως διαφορετικό, και καθώς το άψυχο ντους έβρεχε σιγά σιγά το σώμα μου, αναρωτήθηκα κατά πόσο θα κατάφερνα να ανακαλύψω ένα Μεγάλο Ίσως εδώ ή αν είχα κάνει ένα πολύ μεγάλο λάθος.

Όταν άνοιξα την πόρτα του μπάνιου, μετά το ντους, έχοντας μια πετοέτα τυλιγμένη γύρω από τη μέση μου, αντίκρισα έναν κοντό, μυώδη τύπο με ατίθασα καστανά μαλλιά. Εκείνη τη στιγμή έσερνε έναν πελώριο χακί σάκο, σαν στρατιωτικό λουκάνικο, μέσα από το κατώφλι του δωματίου. Στο μπόι δεν ξεπερνούσε το ένα και πενήντα πέντε με καμία δύναμη, όμως το σώμα του ήταν γυμνασμένο, αρμονικό, θυμίζοντας μικρογραφία του Άδωνη. Μαζί του έκανε την εμφάνισή της η μπόχα του τσιγάρου. *Τέλεια*, σκέφτηκα. *Γνωρίζομαι με το συγγαμικό μου τσίτσιδος*. Ο τύπος έφερε το σάκο μέσα, έκλεισε την πόρτα και κινήθηκε προς το μέρος μου.

«Είμαι ο Τσιπ Μάρτιν», ανακοίνωσε με μπάσα φωνή, τη φωνή ραδιοφωνικού παραγωγού. Πριν προλάβω να απαντήσω, πρόσθεσε: «Θα σου έσφιγγα το χέρι, αλλά μου φαίνεται πως το χρειάζεσαι για να βαστήξεις ξερά τη ρημάδα την πετοέτα μέχρι να ρίξεις κάνα ρούχο πάνω σου».

Γέλασα και έγεννα καταφατικά (έτσι κάνουν οι μάγκες, σωστά; Γνέφουν καταφατικά). Έπειτα είπα: «Εγώ είμαι ο Μάιλς Χάλτερ. Χάρηκα για τη γνωριμία».

«Μάιλς, όπως λέμε “μέχρι να κοιμηθώ”», με ρώτησε.

«Ορίστε;»

«Είναι στίχος από ένα ποίημα του Ρόμπερτ Φροστ.* Δεν έχεις διαβάσει Φροστ;»

---

* Λογοπαίγνιο με το όνομα του χαρακτήρα και την ομόηχη αγγλική λέξη «μίλια» (miles). Η αναφορά γίνεται στο στίχο «and miles to go before I sleep» του ποιήματος «Stopping by Woods on a Snowy Evening» (Σταματώντας στο Δάσος ένα Χιονισμένο Απόγευμα). (Σ.τ.Μ.)